

Laten zien wat er niet (meer) is

door **Luk Lambrecht**

28.07.2005

Het visualiseren van het gemis en het ongrijpbare vormt de ondertoon van haar oeuvre

Lili Dujourie in Bozar Brussel

Eindelijk heeft Lili Dujourie (1941) een eerste grote tentoonstelling in eigen land. Die eer krijgt ze van het moedige Brusselse Bozar, dat de befaamde New Yorkse DIA-directrice Lynne Cooke inhuurde als curator.

Lili Dujourie behoort tot de generatie van wijlen Guy Mees, Jacques Charlier, Jan Vercruyse en Panamarenko. Kunstenaars die het nog moesten rooien zonder (als kunstencentrum erkende) musea. De contestaire jaren zestig vormden ook voor Dujourie de voedingsbodem voor kunst die zich tegen de Amerikaanse vloedgolf afzette. Broze en kwetsbare kunst die verder nawerkte dan het toen overheersende minimalistische motto 'You see what you see'.

Amerikaans imperialisme is de titel van een reeks werken die bestaan uit een monochroom geverfde muur waartegen een stalen plaats rust. Achter die plaat blijft de muur onbeschilderd wit. Dujourie gaf daarmee haar interesse aan voor datgene wat zich achter de schijn bevond. In die periode ontdekte ze ook de 'portapak', de eerste betaalbare videocamera van Sony waarmee ze zonder veel kosten en zonder bemiddeling van een cameraman in real time video's kon maken. Daarmee maakte Dujourie talrijke prachtige, aan de oude schilderkunst (de Vlaamse Primitieven, Caravaggio) verwante video's, waarin ze zelf als naaktmodel figureerde en zich sierlijk wentelde in lakens op een bed. Deze veertien video's, samen *Hommage à...* getiteld, staan op een rij opgesteld en zorgen voor een heerlijke suite van intens kijkgenot.

Eind de jaren zeventig maakte Dujourie collages die ze 'romans' doopte. Uitgescheurde flarden publiciteit, een appel of een naakte vrouw, geplakt op een groot wit blad papier, gelinkt aan de schoonheid van de vrouw in de kunst. Dujouries artistieke periodes vallen samen met het gebruik van nieuwe materialen. Zo ook in de jaren tachtig, toen ze schitterde met fluwelen sculpturen. Kwetsbare beelden die knipogen naar de weelderig geklede figuren van de Vlaamse Primitieven en zich nu metaforisch laten interpreteren als de rijkdom van onze cultuur. In deze reeks is de suggestie van gestolde afwezigheid sterk aanwezig, net als in haar ander werk van marmer, gips, ijzerdraad en keramiek, waarin de toeschouwer de indruk krijgt net iets te laat te komen om te zien wat is verdwenen. Het visualiseren van het gemis en het ongrijpbare

(onder meer door het fixeren van schaduwen in marmer of broze plooien in gips) vormt de ondertoon van een oeuvre dat inhoudelijk cirkelt rond fundamentele eenzaamheid en melancholie. Haar hoofse beeldtaal heeft geen kant en klare boodschap maar laat beelden zachtjes inwerken op de ervaring van de kijker. Een breed, cultureel spectrum dat haaks staat op de actuele consumptiedrift van artistieke 'instant'-beelden.

Lili Dujourie gunt de bezoeker de tijd om te kijken, te mijmeren en te genieten.